

Všechno nejlepší

#29

Rád bych řekl, že jsem se probudil do slunného rána, ptáčekové zpívali a sexy sousedka se právě začala převlíkat u okna, aby si dala osvěžující ranní sprchu.

Jenže to by nebyla tak úplně pravda. Ta je o dost depresivnější. Probral jsem se ve svém dvouvrstevním spacáku, dvě vrstvy přitom obnášely dva spacáky v sobě, do mrazivého pozdně listopadového rána.

Taky bych rád řekl, že jsem si teda aspoň stoupl na parkety, dal si teplou kávu a pustil si ranní zprávy v televizi. Jenže ani to by nebyla docela pravda.

Na parkety, notně rozvrzaný, jsem se sice postavil, ale ty byly součástí mnou ne tak docela legálně obývaného squattu. Ne, že by to teda původním majitelům tak extra vadilo.

Ted' zrovna jejich mrtvolky zahrnovaly o dvě patra níž, čímž plnily svou roli odstrašujících případů – pro plenítele a jiný potenciální nájemníky a zároveň jsem plánoval, že časem odehrajou rovněž roli svačinky pro bandu nenažraných zombáků.

Otevřel jsem bůhvíjak starou flašku vodky a přihnul jsem si.

„Všechno zasraně nejlepší,“ brouknul jsem si tak pro sebe. 'Nadětil' jsem si kamelku a mocně z ní potáhl. Tohle nebyla zrovna moje představa narozenin.

Ještě docela nedávno bych se probral po noční a začal svolávat lidi na oslavu mejch narozenin. Bylo by to fajn. Možná bych dokonce ošukal sexy kolegyni z práce.

Sečteno a podtrženo se mi to už nejspíš nepodaří. Leda bych se někde pokusil vystrachat její mrtvolu. Kamarádům už asi taky nezavolám. Tři dny po první vlně neúplně mrtvech byly v tahu všechny sítě. Ani tu zkurvenou telku si už nepustím.

Zahodil jsem špačka od cigára kamsi do dále a ještě chvíli pozoroval okolí.

Odkládal jsem to už dost dlouho. Dneska se zkrátka musím vypravit do trosek. Moje zásoby se ztenčily na osm konzerv vepřového a dva lančmíty. Taky mi dochází voda.

Navlíkl jsem se do vaťáku a zateplený policejní kombinézy. Zkontroloval jsem čezety a podíval se na hodinky

Asi jsem úchyl, ale snažím se udržet si alespoň trochu kulturní úroveň. Ne, že by to někdo v okolí dvaceti kilometrů mohl ocenit.

Navíc jsem toho názoru, že lidstvo má naději tak dlouho, dokud ví, kolik je hodin.

Vyprázdnil jsem krosnu od zbytečnějších věcí, za opasek jsem narval všech pět zásobníků munice, který jsem zvládl za poslední půlrok posbírat a ušetřit. Do krosny jsem naházel baterku, něco zábavní pyrotechniky (když vezmu v úvahu, že už dva Silvestry si nikdo nehodil petardu, sám se obávám jejich používání, která mi poslouží k případnému odlákání hladovců a samozřejmě discmana s náhradními baterkami, který poslouží stejnému účelu jako pyrotechnika.

Po cestě ke dveřím jsem se podíval po mém kutlochu. Věděl jsem, že není moc velká šance přežít vůbec výlet DO trosek, dostat se ZPĚT je potom vcelku tvrdý oříšek. Ujistil jsem svou sbírku Penthauzů, že se určitě vrátím, rozloučil jsem se i se svou hromádkou pejprbeků a nakonec jsem dal vale zásobám alkoholu. Jen pro jistotu.

Cejtil jsem jistě závan sentimentu, když jsem otvíral bezpečnostní zámky, které se stupňoval s každým dalším odemčeným. A to jich bylo pět! Když jsem sundal i závoru, připadal jsem si ubřečeně jako stoletá invalidní vdova vzpomínající na 'starý dobrý časy' s vyvinutým manželem, haldou kamarádek a spoustou chlastu. Snažil jsem se příliš si nepřipouštět možnost neúspěchu – nakonec trosky nebyly daleko a vyrážel jsem už brzo ráno.

Ohlídl jsem se za třípatrovou zříceninou, již jsem poslední rok nazýval domovem. Zapálil jsem si další kamelku a pochodoval směrem do pět kilometrů vzdálených trosek města.

Cesta ubíhala poměrně v klidu - naštěstí jsem poměrně brzy zjistil, že hladovci se řídějí smysla podobeně jako lidi, líp cejtí, ale blbě vidí. Vojenskej vaťák mě zvládnul dobře ukrejt před jejich všetečnejma pohledama a ten zápach z mejch hadrů nijak nevybočoval ze smradu všude kolem. V

rámci příprav na tenhle výlet jsem si pomazal celou výstroj tekutinama, masem a ostatníma překvápky, který skrývali bejvalí vlastníci mého bytečku. Těm nenažrancům zřejmě smrdí mrtvý maso stejně jako voní, takže mi to jistý míry poskytuje alespoň chabý mimikry.

Vyhnul jsem se osmi zbloudilým kulhavicům a vešel do trosek.

Před očima se mi zjevilo obrovský město. Některý baráky byly dost zřízený. Naši draží vůdcové přistoupili k bombardování poměrně rychle a jsem přesvědčený, že zabili víc normálních lidí, než hladovců. Nicméně v týhle pohnutý době jsem se naučil bejt vděčnej za každou blbost a to, že přitom vyhubili bůhví kolik tisíc hladovců mi přišlo jako dostatečně pozitivní a nepopíratelnej fakt. Navíc k zodpovědnosti stejně není dohnat koho a ani kam.

První, co jsem míjel byla benzínka. Tak jako ostatně všechny budovy byla i tahle obložená několika mrtvolama. Tyhle nevypadaly, že by se chtěly probrat a kousnout mě do prdele (nebo kamkoli jinam), byly spálený a roztrhaný na kusy. Fanoušek Dalího by nejspíš poznamenal, že je to stylový. Já jsem si odplivnul kvůli tomu smradu.

Věděl jsem, že nemá cenu lízt do žádnýho obchodáku, velkou část z nich vyplenili lidi těsně po první vlně a vyhlášení karantény, ostatní padly za obět' všeobecnému nedostatku čehokoli.

Byl jsem docela překvapenej, že nikde nebyl žádný zombák. Popravdě to bylo trochu podezřelý, ale zase na druhou stranu jsem měl narozeniny a tak ta trocha štěstí vypadala příjemně uvěřitelně. Žrouti za dne a v prostoru stejně nebyl problém, tím byli setleři a stalkeři. Neměl jsem ponětí, jak moc atraktivně ty trosky vypadaly v jejich očích.

Procházel jsem troskama a míjel známý místa. Dokone i klub, kde jsem vyhazoval ještě před první vlnou. Taky barák, kde dávno před příchodem zombáků bydlela babička – tomu jsem se vůbec vyhnul. Zkušenosti mě naučily, že nejvíc zombie se stalo z důchodců. Fakt. Asi proto, že se nemohli bránit a taky proto, že nenabízeli zrovna dobrou příležitost k dlabce, takže je tam nechali napůl vožraný a nakažený. Imunitní systém důchodců se zřejmě nedokázal bránit tak účinně, aby dokázal způsobit smrt jako u ostatních lidí nebo je dokonce vyléčit jako tu drobnou menšinu.

Na náměstí pořád ještě stály vraky aut. Všechny měly vymláčený skla od bomb, ale některý ještě jakž takž držely pohromadě. Rozhodl jsem se, že trochu prošňupu vnitřky.

Nenašel jsem nic užitečnýho. Jen jeden domlácenej revolver. Vysypal jsem z něj náboje, který jsem si schoval a revolver jsem zahodil.

Prohledával jsem další vůz. Na předním sedadle spolujezdce seděla těhotná mrtvola se spálenou polovinou hlavy. Chvilí jsem sbíral odvahu ponořit se do okýnka a přiblížit se k tý nechutnosti. Musel jsem se fakt mocně soustředit na nutnost projít toho co nejvíc. Když se zastavím před každou mrtvolou, bude to dost smutnej výlet a bez vejslužky.

Nahnul jsem se dovnitř. Nic se našťestí nedělo. Mrtvola dál seděla v napopel spáleným interiéru sedanu. Když jsem na chvíli sklonil zrak, uviděl jsem něco, co se mi vyrylo do paměti pravděpodobně navždycky. Ta ženská měla rozpáraný břicho, k němuž bylo z poloviny přiškvařený mrně. Neudržel jsem to a pozvracel se jí do klína. Zřejmě byla nakažená chvíli před první vlnou a dítě se zkrátka prožralo ven.

Když jsem to dostatečně vydejchal, zavřel jsem tý nešťastnici alespoň oči. Jednal jsem rychle.

Otevřel jsem palubku a chvíli v ní štrachal, nic jsem nenacházel.

Chystal jsem se přejít k dalšímu autu, když se ozvalo brknutí.

Lekl jsem se a vodskočil od vozu jakoby mi dal elektrickéj šok. To dítě se probralo! Zřejmě se v poklidu živilo matkou!

Normálně bych to nechal bejt a rychle se vypařil, ale smysl pro morálku jednoznačně velel dát tý ubožačce alespoň trochu klidu ve smrti. A především zabít toho spratka dřív, než jí sežere úplně.

Vytáhnul jsem z boty nůž a s odvrácenou hlavou seknul zhruba do míst, kde mohla mít ta odpornost krk. Na zlomek sekundy se ozvalo zaryčení a byl klid.

Nikdo na světě by mě nedonutil podívat se na výsledek svýho konání. Nikdo!

Tohle byl přesně ten důvod, proč jsem do trosek raději nechodil.

Rychle jsem vypadl dál od celý tý scény. Vydal jsem se ke strip clubu. Když nic jinýho, tak tam alespoň nemůžu čekat těhotný matky. Alespoň doufám, že tam dělaly profesionálky.

Přesně, jak jsem si myslel, strip club zcela uniknul pozornosti všech vyžírků. Lidi, který se nikdy nepohybovali v branži ani netuší, co za poklady se dá v takovém klubu najít.

Uvnitř byly patrné stopy předem prohraného boje. Stěny s červenou tapetou někdo pokropil dávkou olova, bar byl doslova obsazený kouskama těl. Za ty dva roky už to tady dost zapáchalo.

Vzhledem k tomu, že barman ležel za barem a svíral brokovnici hlavní k místu, kde bývala jeho hlava, bylo mi jasný, že pár zrud ještě musí být naživu. Nebo jak bych to jinak nazval.

Sebral jsem barmanovi brokovnici a s povděkem zjistil, že v ní zbyly tři patrony. Není to zrovna arzenál, ale člověk musí vystačit s málem. Očistil jsem jí od dvouletý mozgoviny a pavučin.

Okamžitě jsem s podezřením začal hlavní šťouchat do každý mrtvolu, která se naskytla.

Došel jsem k obrovskému vyhazovači a strčil do něj. Tělo vydalo něco jako zamručení. V rámci šetření municí, a abych zbytečně nevzbudil pozornost ostatních, rozmaširoval jsem mu hlavu pažbou.

Na chvíli jsem se zamyslel, co ta situace o mě vypovídá. Popravdě, necítil jsem se jako vrah, spíš jakobych prolezal kanály a zabíjel krysy. Jak se zdá, tak jsem si vyvinul jakejsi obrannej reflex proti těmhle zvěrstvům, což jsem kvitoval s povděkem vyšší síle.

Rychle jsem se zase vzpamatoval a připravil se do pozoru. Sice jsem přitom nevydal moc hluku, ale spaní mrtvol je dost lehký.

Pomalu se zvedala jedna z 'tanečnic'. Sexy silikony se pohupovaly nijak neomezovaný podprsenkou. Rozhodl jsem se, že čezeta bude přece jen lepší řešení situace a tak jsem levou rukou zašátral za opasek, zatímco pravou jsem ze všech sil svíral těžkou brokovnici a mířil na belhající se opodvazkovanou královnu krásy. Dvě rány do hlavy ukončily její vášně.

Pokračoval jsem ještě chvíli ve šťouchání do těl. Než tu začnu pořádně šmejdit, musím se ujistit, že mi nikdo nepadne do zad.

Prazvláštní je, že i napůl ohlodanou mrtvolu člověk pořád považuje za ženskou. Nechápu, jak si můžou po takový době uchovat alespoň zdání lidskosti. Ty svině jakoby nestárly. Počítám, že za pár let už nebude problém odlišit relativně zachovalý těla zombáků od těch ostatních nešťastníků. Do tý doby jsou ale všichni s pomalejšíma reflexama odsouzený k překvapivý, hnusný a dost bolestivý smrti ve shnilých chřtánech v současnosti dominantního druhu na planetě Zemi.

Výstřely zřejmě probudily další nemrtvý osazenstvo klubu. Za mnou prozradily těžký kroky nějakýho tlust'ocha, kterej vypadal jako typickej řidič náklad'áku. Na pupku se skvěly fleky od rozličnejch tělních tekutin, z druhý strany se na mě poklusem řítla zdejší bordelmamá.

Už jsem zjistil, že některý mrtvolky, pokud mají dost síly, se pohybují skoro během. Tohle byla jedna z nich. Obrovský pneumatiky vtěsnaný do o dvě čísla menších šatů se výhružně kymácely s každým krokem, kterým se ke mně přibližovala. Její stehna se otáčely při chůzi nejmíň o stoosmdesát stupňů!

Odhodil jsem brokovnici. Uvolněnou rukou jsem sáhl po druhý čezetě.

Zamířil jsem na obří správkyni podniku a zároveň zaměřil belhajícího tiráka. Byl docela daleko, ale zato běhavky jsou relativně odolný.

Současně jsem stiskl spoušť. Tirák se odebral do věčnosti, kterou tak dlouho nechal čekat, ale běhavku to jen na chvíli zpomalilo. Zpomalilo, ale ne dost na to, abych se mohl cejtit bezpečně. Bleskově jsem přeskočil barpult – měl jsem štěstí, že se mi o něco nezahákla krosna. Běhavka se zarazila o dřevo a bezmocně se pokoušela převalit všechno svý červama prožraný sádlo přes barpult. Moc jí to nešlo, tak po mě aspoň máchala rukama a vystavovala ukázkově zkažený čelisti. Zalitoval jsem, že jsem podcenil výdrž běhavek a zahodil brokárnu.

Nastavil jsem jednu ruku svíraje čezetu. Bordelmamá se po ní okamžitě vrhla. Druhou čezetu jsem jí přiložil ke spánku, zatímco se snažila narvat do huby víc než jen hlaveň. Stiskl jsem obě spouště. Po její hlavě s dost starou trvalou zbyl jen smrad a nový barvy na mým kabátu.

Sebral jsem z poličky za barem neotevřenou flašku rumu a mocně si cucnul. Teprve druhá salva alkoholu uklidnila mý srdce. Základ přežití je určitě zůstat v klidu, ale zkuste si to aplikovat ve vypjatý situaci.

Když už jsem byl za barem, začal jsem ho prohledávat. Mrtvola tiráka mi tuto činnost značně znepríjemňovala ustavičným cukáním nohou. Pokoušel jsem se ho ignorovat.

Mezi skleničkama pod barem jsem objevil senza překvápko – skoro plná krabička patron do brokovnice!

Nakonec to vypadá na dobrý narozky.

Taky jsem si do krosny narval dvě flašky karibského rumu. Teď už jsem měl téměř všechno, co jsem si jen mohl přát. Ozbrojený a po nácucu z lahví i nebezpečný. Pravda, cejtíl jsem se trochu blbě, že ještě nebylo ani deset a já už nasávám, avšak nemyslím, že by mě kvůli tomu mohl někdo společensky odsoudit.

Krosna trochu ztěžkla, ale byl to ten typ váhy, co nikomu nevadí. Cejtíl jsem se o tolik bezpečněji, že jsem se vydal, s plně nabitou brokovnicí v ruce, prohlédnout i další patro. Nějak jsem tomu nedával víc, než pár použitejch šprcek, možná sexy kombiné, ale jeden nikdy neví.

Po dvaceti minutách zběžný prohlídka pokoje jsem nenarazil ani na trochu neslušný prádlo.

Zklamaně jsem scházel schody, když jsem uslyšel hlasy.

„Říkám ti,” bručel jeden z nich. „Že ty výstřely šly natuty vocad’!”

„A já ti říkám, že je to sice možný,” odpovídal druhý, vyšší. „Ale v současnosti to nevypadá, že by tu někdo byl.

„Pro jistotu prohlídnu druhý patro,” nabídl se ten první. „Ty tu zatím hlídej.”

Kroky vrzaly po schodech. Slyšel jsem je dost zřetelně. Opatrný našlapování je paradoxně slyšet vždycky víc než co jinýho.

Vyšel schody. Nic nenašel. Vykopl dveře všech pěti pokojů a nahlédl do nich. Nic.

„Nikdo tu už není,” hlásil kumpánovi dole. „Nejspíš vzal nohy na ramena.”

„To se ani nedivím,” ozvala se odpověď. „Je to tady perverzně nechutný. Vypadneme taky.”

Čekal jsem ještě pět minut poté, co vypadli, teprve potom jsem si úlevně vydechnul. Celou dobu jsem na něj číhal v pokoji '3' zavřenéj ve skříní a s brokovnicí v pohotovosti.

Takže je tu přeci jen živo, pomyslel jsem si.

Trochu mě sice mrzelo, že jsem je neviděl. Přeci jen by bylo lepší vědět, jestli to byli stalkeři nebo čistící hlídka setlerů.

Přesto jsem však nečekal na nic, popadl jsem odloženou krosnu a vyšel na ulici.

Dlouze jsem se rozhlížel, abych se ujistil, že nikde nečíhají. Nic tomu nenasvědčovalo a v hromadě těch trosek se to stejně dost blbě zjišťovalo.

Odvážně jsem přeběhl ulici. Neozval se žádný výstřel a to jsem považoval za nebývale dobrý znamení.

Tolik štěstí v jeden den! Nepřestal jsem však být realistou ani na chvíli. Teď se určitě něco posere.

Zhruba do jedny jsem prolezal trosky. Neodvažoval jsem se vlízt hloub do vnitrozemí. Ať byli návštěvníci kdokoli, určitě tam budou. Stalkeři budou hledat, co ti míň odvážní vynechali a setleři si tam budou pokoušet vybudovat základnu v nějakým výhodně postaveným domě.

Moje kořist se rozrostla o další dva zásobníky do čezety od jednoho milého příslušníka, který zhebnul před drahnou dobou, taky jsem s radostí nacpal do své krosny sbírku švédských časopisů s nepříliš dobrou stylistikou, ale s o to výmluvnějším obrazovým materiálem, taky jsem ukořistil hromadu konzerv s fazolemi, něco rajského protlaku, pár lančmítů a, světe div se, několik balíčků teplejch ponožek a trenek!

Rozhodl jsem se, že dnes už to rozhodně stačilo. Určitě jsem nechtěl pokoušet své štěstí víc, než bylo nezbytně nutný, a tak jsem si vybral jeden činžák, abych důkladně ho prošňupal. Za dvě hodky jsem se chystal vypadnout s celkem dobrým lupem.

Činžák pro mě byl celkově zklamáním. Byla tam sice spousta jídla, ale nic konzervovaného.

Všechno smrdělo hnílobou, starou krví a ostatními pachy, který běžně apokalypsu provázejí.

Na zdi v chodbě bylo naškrabáno: “VÍTEJ V PEKLE!”. Moc mě to nepotěšilo a v duchu jsem zanačoval do všech těch hollywoodskejch bijáků, který se nám snaží vnutit dramatickej cit ať to stojí co to stojí. Alespoň že to nebylo napsaný krví.

Dveře naproti schodišti měly kolem sebe vyvěšený vánoční světýlka. V přístupu k nim mi bránila

narychlo přivrtaná mříž s obrovským zámekem.

Vztekle jsem se dobrou minutu snažil vypáčit mříž. Po ještě lepších pěti minutách se mi to podařilo. Těžkou botou se mi nakonec podařilo vyrazit i dveře. Nacvičenýma pohybama jsem prohlídnul celej byt.

Nenašel jsem nikoho živýho ani nemrtvýho. Jen pár obyčejnejch mrtvejch v obýváku. Táta oblečený v těžkooděnecký kombinéze s ustřelenou púlkou obličej a dcera tak zhruba kolem patnácti. Vypadala tak normálně, jak asi může vypadat mrtvola po dlouhým čase, ale neměla viditelný zranění, jen u nohou se jí válela sklenička. Vypadá to, že byla otrávena. Nejspíš tím chlapem, kterej vypadal jako její otec. Ten si pak sám vystřelil mozek.

Celá ta scéna byla až neuvěřitelně smutná. Smrt je tady na každým kroku, ale byt vypadal velmi domácky a obývaně, tvář té dívky vypadala svým způsobem uklidněně.

Myslím, že měla něco jako štěstí. Nechtěl bych trávit čas čekáním, až si pro mě dojdou nebo vyhladovím.

V bytě jsem našel dalších pár konzerv, kterýma jsem doplnil už tak solidně narvanou krosnu. Vyhoupł jsem si jí na záda a málem se mi podlomily kolena. Ten náklad měl snad třicet kilo! Přesto jsem se rozhodl, že nic nevyhodím.

Venku začal západ slunce. Podzim mám rád, ale zrovna mi nepřeje.

Zombáci moc dobře ví, že vidí hovno, tak vždycky čekaj do tmy, aby se šance vyrovnaly. Musel jsem vypadnout a musel jsem vypadnout opravdu rychle.

S těžkou krosnou na zádech jsem seběhl schody až do přízemí a zvolil tentokrát zadní vchod k odchodu.

Plížil jsem se ulicí plnou vraků aut a popadnejch kusů suti a betonu.

„Hejbní se!“ ozval se dost nakvašenej hlas.

Okamžitě jsem shodil krosnu a zalezl za hromadu suti a připravil se k boji.

Zakrýval mě stín, ale věděl jsem, že to není zrovna spolehlivý maskování proti lidem.

„Chcípněte!“ slyšel jsem ženskej hlas. „Do jednoho chcípněte na vyrážku do vašich kokotů!“

„Nerad to říkám, dítě,“ ozval se docela i milej hlas. „Ale jestli na ní chcípnete my, tak ty dozajista také.“

To jsem opravdu nepotřeboval. Jedinej, kdo používá oslovení 'dítě' jsou setlerský rekonkvistadoři nebo nějakým zázrakem přeživší důchodci.

A velmi rychle jsem se přesvědčil, že se jedná skutečně o setlerskou hlídku. Za sebou táhli tak sedmnáctiletou holku.

Nezáviděl jsem jí ten její osud. Rekonkvistadoři se snaží o obnovení lidský nadvlády, k čemuž volí dost netradiční prostředky (nebo naopak až velmi tradiční, záleží na úhlu pohledu) – plození dětí ze znásilněnejch holek je jen na prvním místě.

Nevypadalo, že by si mě všimli. Evidentně hledali vhodnej kus baráku, kde by zřídili dočasnou základnu.

„Zůstaň tady a hlídej jí,“ přikázal muž s příjemným hlasem. „Půjdeme se rozhlídnout dovnitř.“

„Nechci tu zůstat sám, Michaeli!“ zahořekoval drobný muž s vojenským samopalem.

„Říkám ti,“ promluvil nevrle hlas, který jsem už poznal ve strip klubu. „Že tu nikdo není. A i kdyby, žádněj sebešilenšší kretén nenapadne rekonkvistu!“

Hořká pravda. Rekonkvistadoři jsou zvláštní parta magorů. Kromě toho, že oplodňují zotročený ženský se taky považujou za potomky křížáků, takže každej z nich má na vyleštěným kyrysu fešácký bílý prostěradlo s rudým křížem. Jen místo meče nesou samopaly a jiný nerytířský vybavení. Velitel oddílu je vždycky kněz, kterej provádí vymítání (což znamená, stejně jako ve středověku, mučení).

Už jsem se s nima jednou setkal. Tehdy jsem tak tak utekl. Všichni lidi, který žijou mimo města jsou podle nich potenciálně nakažený nebo přenašeči a proto zabíjí každého na potkání. O to víc mě překvapilo, že vedou ženskou, která nenese žádný známky vymítání. Jen málokterej setler by se odvážil s ní cestovat. Muselo v tom bejt něco jinýho, ale já jsem to opravdu nehodlal zjišťovat.

Jakmile vlezli do baráku, aby ho prozkoumali, začal jsem se plížit k muži hlídajícímu holku.

„Ani se nepohneš,“ vrčel na ní. Dětilo mě od něj pět kroků.

„Nebo uděláš co?“ zavřeštěla. Čtyři kroky. „Zabít mě nesmíš, ten tvůj kazatel by ti urval koule, buzerante!“

Tři!

„Tak buzerante jo?“ zasmál se, když mě od něj dělily dva kroky. Začal si stahovat kalhoty. „Ukážu ti, jak moc se mýlíš!“

„Neukážeš!“ holka se podívala na mě a já jí v duchu proklel. Chlap se otáčel a reflexivně si připravoval samopal.

Pak se stalo něco neuvěřitelného. Ten debil zakopnul o vlastní gatě a spadl na zem. Nepotřeboval jsem zrovna boží znamení, abych si uvědomil, že tohle byla moje šance.

Odrazil jsem se a skočil na něj. Zabořil jsem mu čepel nože hluboko do krku, aby nekřičel. Měkkou tkání projel jako máslem. Vyrval jsem ho a bodl znovu, tenkrát do lebky – do úderu jsem musel dát všechnu sílu, abych prorazil kost, ale vyplatilo se to.

Chvilí sebou škubal a vydechl naposledy.

Otočil jsem se a vracel se pro krosnu.

„Co jsi zač?“ zeptala se mě holka. „Hrdina?“

„No tak to ani náhodou,“ vyvrátil jsem to okamžitě. „Jestli chceš utíkat, utíkej, za chvíli jsou zpátky.“

Popadl jsem krosnu a chtěl utíkat co nejdál od baráku, kam zalezli setleři.

„Jdu s tebou,“ prohlásila rezolutně, když se zvedla.

„Zapomeň,“ škublo ve mě. „Nemůžu tě vzít s sebou a rozhodně se nehodlám míchat do záležitostí rekonkvisty.“

Sledovala mě pohledem plným opovržení.

„Je mi to líto,“ dodal jsem omluvně. „Můžeš utíkat, tak utíkej.“

„Vezmeš mě s sebou,“ zavrčela. „Jinak okamžitě začnu ječet. Jeden z těch debilů měl pušku, ty neutečeš.“

Udiveně jsem na ni zíral.

Spoutanýma rukama si odhrnula špinavý hnědý vlasy z čela.

„Odřízni mi ten provaz a hejbní prdelí,“ nastavila spoutaný ruce. „Za chvíli mužou bejt zpátky nebo se vykloněj z okna.“

Z baráku se ozvala střelba. Narazili na mrtvolky. Měl jsem štěstí. Rychle jsem jí rozřízl pouta.

„Výborně,“ párkrát zakroutila zápěstím. „Tak jdem nebo co?“

Už jsem viděl zombie, který měly víc vděčnosti než ona. Ba ne, ale stejně mohla alespoň poděkovat.

Vzpamatoval jsem se a ukázal směrem k mému bytu.

Popoběhli jsme.

„Hejbní kostrou, sakra!“ nadávala mi.

„Poslouchej,... kočičko,... ty nemáš... na zádech... třicet kilo!“ vyfuněl jsem.

Zvládli jsme asi pět set metrů, když se mi vedle kotníku zvedl prach a beton pod nohama zabrněl. O okamžik pozděje ke mně dorazil i zvuk výstřelu.

Už si nás všimli!

Do zdí a země kolem nás se začaly zarejvat další střely. Jedna mi prolítla kolem hlavy a sedřela mi ucho.

Moje společnice taky jen tak tak unikla zásahu. Viděl jsem jen, jak jí kulka projela přes předloktí a nechala za sebou krvavou stopu.

„Dělej,“ zakřičel jsem na ni a ukázal na nejbližší vchod. „Zapadni do toho baráku!“

Vrazili jsme do vysklených dveří.

Rozhlídl jsem se kolem. Stáli jsme uvnitř bejvalého supermarketu. Všude kolem nás stály vyprázdněné regály a smrdělo to tam ještě víc než kde jinde ve městě. Ten puch se skoro nedal vydržet, proto nikdy nelez do marketů!

Shodil jsem ze zad krosnu a čapl první regál.

„Budeš na mě jenom čumět nebo mi pomůžeš?“ podíval jsem se na ni naštvaně.

Neochotně se ke mně přidala. Posouvali jsme lehčí regály, vozičky a dvě mrvoly k výloze a dveřím,

abysme co nejvíc znepřístupnili vchod.

Netrvalo dlouho a zaslechli jsme dupání a oddechování.

Pokynul jsem hlavou ke dveřím.

Třásla se příkrčená za mnou. Měli jsme štěstí a dveře nebyly zamčené. vystoupali jsme po schodech a žebříku na střechu. Pomohl jsem jí nahoru a pomalu a hlavně potichu přivřel poklop.

„Tos...” začala.

„Psst,” zasyčel jsem a podíval se na ní jako na idiota.

Slyšel jsem rachocení regálů. Viděli, kam jsme zaběhli a snažili se dostat za náma.

Připlížil jsem se k zídce na okraji střechy.

Jednoho nechali, aby to hlídal venku, ale díval se jiným směrem.

Nabil jsem brokovnici a připravil se.

Číhal jsem u poklopu a mířil brokovnicí. První, kdo vystrčí hlavu o ni přijde.

Za chvíli se poklop přizvedl. První, co setler uviděl, když světlo proniklo pod poklop, byla brokovnice. Okamžitě jsem zmáčkla spoušť.

Neviděl jsem výsledek, ale bylo mi jasné, jak to asi uvnitř vypadá. Ozval se dutý zvuk, jak dopadlo tělo a našťvané hlasy.

„Stalkere,” proplížil jsem se k zídce, za níž se schovávala i dívka.

„Stalkere,” opakoval hlas.

Opatrně jsem vyhlídl, ale ihned jsem ji zase stáhl, abych se vyhl spršce kulek.

„Dost!” zakřičel ten hlas. „Okamžitě přestaňte střílet!”

Kurva! Chvíli jsem se zmateně rozhlížel, ale pak jsem si uvědomil, že krosna zůstala dole. Kurva!

„Tos nevymyslel zrovna dobře,” navázala šepem moje společnice tam, kde jsem ji umlčel.

„Promiň, neměl jsem zrovna dost času, abych vymyslel geniální obchvat nebo postavil bunkr!”

zavrčel jsem na ní. „Stříleli na nás, víš?”

Uraženě zasyčela a snažila se vyhlédnout zpoza zídky.

„Poslouchej, stalkere,” teď jsem poznal hlas kněze. „Není nutný, abysme se povraždili!”

„Poslouchám,” vykřikl jsem odpověď.

„Jednoduše mi pošli dolů tu holku a já tě nechám odejít!”

Zvažoval jsem tu nabídku. Byla lákavá. Už takhle jsem sejmul jednoho setlera a opravdu mě nelákala představa, že bych si to s nima měl ještě víc rozházet.

„Jaký mám záruky?”

„Jakmile jí budeme mít, vypadneme jinam, počkáš a svobodně odejdeš.

Její oči hořely vztekem. Až nepřírozeně. Bylo mi jí líto. Hodně. A věděl jsem, že to, co udělám, se mi určitě vymstí, ale nemohl jsem jinak.

„Promiň, holka,” řekl jsem jí. „Nehodlám tu chcípnout.”

„Ty proradnej hajzle!” zakřičela. „A jak mě odtud chceš vůbec dostat?”

Namířil jsem na ní brokovnici.

„Dal jsem ti šanci, abys zmizela, nešla jsi – tohle je tvůj problém a ne můj.”

„Pozor, stalkere!” hlas kněze zněl nepředstíraně varovně. „Budou s ní problémy.”

„Jaký probl...” v mžiku mi vytrhla brokovnici z ruky. Nevěřil jsem tomu, co jsem viděl.

Vstal jsem. Nevěděl jsem, odkud hrozí větší nebezpečí – od těch fanatiků dole nebo od mojí společnice?

Zavřel jsem oči a vyčkával osud. Ten však v podobě kulky nepřicházel. Celá ta situace byla pro obě ozbrojené strany patová – ze střechy ji rekonkvistadoři jen tak nedostanou a za chvíli se setmí, na druhé straně, ona nemá kam utéct.

Stál jsem tak asi minutu, než jsem se odvážil otevřít oči. Všechny hlavně mířily na mě. To jsem však nepovažoval za tolik znepokojující, jako to, co jsem viděl na konci ulice.

Chtěl jsem pronést něco hrdinsky vtipného, ale dostal jsem ze sebe jen:

„Slyšíme se?”

Ze zdola se ozvalo zamručení a dívka vypadala, že ze mě oči jen tak nespustí.

„Chápu,” začal jsem. „Že mě, coby v tuto chvíli neozbrojeného stalkera považujete za primární nebezpečí – nicméně byste možná mohli zaměřit tu armádu zdechlin, která se blíží od východu.”

Velmi pomalu jsem ukázal prstem na konec ulice.

„Obranné postavení!“ zazněl rozkaz kněze. Zarachotily zbraně a rekonkvistadoři se rozprostřeli po celé ulici.

Drtivá většina zombíků se plahočila pomalým krokem, ale vpředu klusaly běhavky.

„Alice, nebuď hloupá a pojď s námi!“ přemlouval ji kněz, zatímco mířil na blížící se běhavky.

„Ses asi posral, vid’?“ odpověděla má společnice – Alice.

Chvilí jsem si v hlavě sumíroval plán. Začínal jsem mít přesně vymyšleno, jak bych to třeba i mohl přežít. Možná.

„Jak dlouho vám tam dole bude trvat, než dojdou náboje?“ řval jsem a snažil se překřičet štěkání samopalů.

„A co ty, Alice,“ promluvil jsem na nezvanou. „Přece víš, že ty mrchy dokážou stát na místě tejdén a dýl, když cejtí maso. Jak dlouho chceš trčet tady na střeše?“

„Na co narážíš?“ optala se přes mířidla.

„No, možná bysme mohli pozvat tvoje kamarády k nám, ve větším počtu se prostříleme ven z tý zadní uličky až do támhletoho lákavýho kanálu.“

Nakrátko jsem se musel zadívat na blížící se shnilou armádu, abych si připomněl, jak vlastně může bejt kanál lákavej.

„Proč si myslíš, že si je nechám nakráččet do zad?“ vybuchla Alice.

„Nemyslím, že by byl problém, kdyby ti přišli do zad,“ zamyslel jsem se. „Naopak si myslím, že dokud máš tu brokovnici budeš v každým případě paní situace.“

„Na co narážíš?“

Zdola se ozval řev jednoho z rekokvistadorů. Koukl jsem přes zídku a viděl, že se jedna běhavka doplazila přes hromadu svejch kolegů až k němu. Kněz, bez toho, aby spustil oko z blížící se armády, vytasil pistoli a střelil rekonkvistadora do hlavy.

„Ten kluk dole byl s ním,“ ukázal jsem na mrtvolu s rozprsknutou hlavu, která ještě před chvílí pálila spolu s knězem na zombíky. „Zabil ho, jako by se nechumelilo, předtím už jsem se setlerama taky potkal a taky zabíjeli bez výčitek. Ty ale žiješ.“

„Měla jsem prostě štěstí,“ namítla teď už s mnohem menším sebevědomím v hlase.

„Ne, neměla,“ zavrtěl jsem hlavou. „Je mi jedno, co od tebe chtěli. Nechci to vědět. Chci se vrátit domů, ožrat se a vyhonit si péro.“

Koukala na mě, jakobych ji snad tím vulgarismem urazil.

„Takže co bude?“

„Dobře, ať jdou teda nahoru,“ sklonila hlaveň.

„Ne, já jdu pro ně,“ otočil jsem se k poklopu. „Nechal jsem si tam zavazadlo.“

Palba dole byla čím dál tím opatrnější a to mě popohánělo. Potřeboval jsem, aby jich žilo co nejvíc. Seskočil jsem poklopem zpátky do prodejny. Rychle jsem našel svojí pohozenou krosnu a hodil jí na záda.

Co mi jen síly stačily, odhazoval jsem regály i všechno ostatní, co mělo zabránit rekonkvistadorům, aby se dostali dovnitř. Tragikomičnost situace mi to ale vůbec neulehčovala.

Než jsem odstranil poslední překážku, slyšel jsem křik dalšího. Bylo mi jasné, že ten už to má za sebou. Zbývali teda poslední dva.

Odhodil jsem poslední regál.

„Hej,“ zařval jsem. „Rychle dovnitř!“

Kněz se na vteřinku zadíval nedůvěřivě, ale pak písknul na společníka a spolu sprintem utíkali do obchodu.

„Dělejte,“ ukázal jsem na schody a žebřík v zadní místnosti. „Nahoru!“

Poslechli mě.

Skrze okna už byly vidět první mrtvoly, když jsem sahal na příčku žebříku. Myslím, že jsem rekonkvistadorům zachránil zadky opravdu na poslední chvíli.

Vyškrábal jsem se na střechu. Povedená trojice na sebe zírala přes hlavně zbraní.

„Tak se uklidníme, ne?“ navrhnul jsem.

Odpověděli mi soustředěným zamručením.

„Mluv,“ vyzval mě kněz.

„Nemusíme se tady přece pozabíjet,“ začal jsem. „Stačí nám počkat do setmění, pak odsud můžeme vypadnout.“

Kněz se otočil a nechal svého kolegu, aby držel Alici v šachu. Teď flandákův samopal mířil na mě.

„Můžeme teda vědět, k čemu potřebujeme tebe?“ nedokázal jsem se zbavit dojmu, že šlo spíš o řečnickou otázku, ale hodlal jsem využít chvíle k odpovědi.

„Protože z vás debilů jsem jedinej, kdo tady má plán,“ prohlásil jsem s jistou hrdostí v hlase a pozoroval zapadající slunce.

Flandáka to moc nepřesvědčilo.

„Díku tomu přežijeme,“ vypadalo, že o mejch slovech přemýšlí. „Zabít mě můžeš přece potom.“ Teď teprve spustil samopal.

Výborně, teď jen musíme počkat do setmění.

Čas vymezenej k čekání jsem vyplňoval pliváním na zombíky. Slunce se dost líně schovalo za obzor, ale ke svému plánu jsem potřeboval co největší tmu.

Vyhrabal jsem z krosny kamelky a jednu si s chutí zapálil.

„Dá si někdo?“ namítl jsem spíš ze slušnosti.

Alice a kněz zavrtěli hlavama.

„Ten, kdo podlehl svodům ďábla, bude se škvařit v jeho království!“ odmítl nabízenou krabičku rekonkvistador.

A tak jsme čekali dál. Za tu dobu jsem stihl poplivat frajera od Family Frostu z z McDonalda (toho hned několikrát), jakousi rádoby krasavici s vypadlou čelistí a taky týpka v ženským spodním prádle.

Pozoroval jsem tu snad tisícíhlavou armádou a říkal jsem si, že je vlastně lidstvo fakt v prdeli.

Popravdě jsem nikdy neviděl tolik mrtváků pohromadě. Soudě dle ksichtů ani mí společníci. Navíc, jak se stmívalo, přibíjvalo i mrtvolek.

„OK,“ prohlásil jsem a zvedl se. Odhodil jsem špaček cigára a trefil plešatějící zombie ve švihácký kožený bundě. „Chce odtud někdo vypadnout?“

Pokusil jsem se (marně) napodobit alespoň barvu hlasu rockový hvězdy, ale namísto rozjásanejch odpovědí se mi dostalo jen vrčení, mručení ve smyslu, že už bylo sakra na čase.

„Takže tady je plán.“

Začal jsem jim ho kousek po kousku vysvětlovat.

Byl vlastně opravdu jednoduchej. Na střeše se odpálí římský svíce, který zaměstnají mrtváky, taky se mezi ně hodí pár petard. Potom vezmeme roha zadním vchodem – kolem něj ale bude taky pár zombáky, tady začneme střílet kolem sebe, zatímco někdo bude páčit kanál (naštěstí se dost vhodnejch železnejch věcí najde v obchoďáku). Potom se kanálem vydáme k dalšímu východu, kde se šťastně rozejdeme každěj vlastní cestou.

„Mohlo by to vyjít,“ zhodnotila Alice.

„Nezní to špatně,“ viditelně nerad souhlasil kněz.

Rekonkvistador nechal za sebe mluvit svou víru:

„Otče, neměli bychom se obětovat v boji proti satanským zástupům raději, než se plazit kanály?“

Kněz mu vrazil facku, která daleko spíš patřila do boxerskýho ringu.

„Kolikrát jsem ti vysvětloval, že tahle mise má úplně jinej cíl?“

„A tím se dostáváme k tomu, co je podstatný,“ navázala Alice. „Rozejdeme se pak v dobrým nebo budeme bojovat.“

Kněz se na ní upřeně zahleděl.

„Nemůžeme tě nechat jít, to přece víš.“

„Takže já začnu střílet a vy chcípnete, protože mě nemůžete zabít, je to tak?“ Alice se přímo ďábelsky zasmála.

„Nechcete se vzájemně povraždit až teprve budeme vědět, že to aspoň někdo přežije?“

To je na chvíli uklidnilo.

Opřel jsem římský svíce o zídku. Věděl jsem, že síla vystřelování s nima pohne, ale to jen umocní

efekt. Mrtvolky přitahují ohňostroje, netuším proč, ale je to tak. Pokud navíc římská svíce něco zapálí, bude to dobře – zombí se bojí ohně jako čert kříže.

Docela jsem se bavil, když jsem si v duchu představil, jak se část mrvol snaží dostat co nejdál od ohně a další část konsternovaně čumí na nebe.

Z průchodu se ozývalo funění, které skončilo zazvonění – rekonkvistadorovi se podařilo vylomit horní příčku žebříku, takže jsme měli čím vypáčit kanál.

„Kdo vypáčí kanál?” zeptal se kněz, když se přestal šťourat v nose, čímž nám obrovsky pomáhal.

„Dobrá otázka,” přikývl jsem.

„Asi ten s nejhorší bouchačkou, ne?” navrhla Alice.

Chvíli se mi to zdálo jako dobrý nápad. Asi tak na dvě vteřiny. Smutně jsem se podíval na moje dvě devítky. Rekonkvistadoři měli samopaly a Alice měla MOJÍ brokovnici. Jak hořkej smysl pro humor asi musí osud mít?

Ale nemohl jsem nic namítat – ne snad, že bych tolik fandil demokratickejm principům, nicméně oni měli opravdu o dost větší bouchačky.

Zastrčil jsem si vylomenou příčku za opasek.

„Tak vyrážíme, ne?” řekl jsem a cítil jsem se, jako bych svoje vnitřnosti cpal do svěráku, obsah trenek se zachoval jako želva a dávno se mi schoval do břicha.

Jakmile jsem zapálil římské svíce a ostatní začali házet petardy, šlo všechno ráz na ráz.

Seskočil jsem z poklopu a ostatní mě následovali, vyběhli jsme ven zadními dveřmi. Vyhnuli jsme se několika mrtvolám, který bezcílně bloumaly mezi regálama a neviděly tak ohňostroj.

Zadní dveře nebyly našťestí zamčený (jinak fakt nevím, co bysme dělali) a my jsme jima prolitli jako tornádo.

V zadní ulici bylo o poznání míň mrtvol. Vytasil jsem devítky a začal kolem sebe střílet. Moji společníci se zachovali stejně a my pomalu postupovali ke kanálu uprostřed téčkové křižovatky ulic.

Zadní ulička byla ideálně úzká a navíc se sem nedostalo moc mrtvol. Za chvíli kolem nás žádný nebyly a hluk z našich zbraní se vpil do rachotu římských svic.

Doběhl jsem ke kanálu a položil obě devítky na zem. Alice, kněz a rekonkvistador mířili každéj do jednéj ulice.

Po chvíli se kněz přidal k Alici, když zjistil, že z její uličky toho přijde mnohem víc.

„Jak dlouho ještě?” řvala Alice v mezech, kdy nabíjela. Všiml jsem si, že brokovnici drží tak, že se za chvíli bude cejtit jako boxer s odkrytým břichem – pažba jí tam musela co chvíli třískat.

„Chvíli!” Odpověděl jsem a znovu zabral vší silou.

Víko se sice nadzvedlo, ale hned zase zapadlo zpátky.

„Dělej!” popoháněl mě kněz.

Zabral jsem znovu, ale se stejným výsledkem.

„Docházej mi náboje!” hlásil kněz.

„Mně taky!” přidala se Alice. „Dělej, doprdele!”

Potřetí jsem zabral a víko se tentokrát svezlo k okraji kanálu. Odklopil jsem ho úplně a postřehl, že se mrtvoly už nebezpečně blíží.

Hodil jsem dolů krosnu a skočil za ní.

Dole byl smrad a absolutní tma, ale nevadilo mi to. Cejtil jsem se trochu bezpečnějc než nahoře.

Odpadní voda byla dávno pryč a proto se kanál držel relativně suchej.

Chvíli po mě dopadla i Alice, v což jsem doufal. Drapnul jsem ji za ruku a táhl pryč tunelem. Věděl jsem, že rekonkvistadoři nenechávají lidi zvenčí naživu. Neměl jsem důvod myslet si, že se mnou by to bylo jinak. Alice byla můj trumf v rukávu. Dokud jsem měl ji jako živej štít, nemůže mě ten pošahanej fland'ák sejmout.

„Co blb...”

„Pšššt,” utišil jsem ji a utíkal pořád dál, dokud jsem se nepraštil do stěny. Náhodně jsem vybral směr a tím se vydal.

S velkou ozvěnou poplatnou jeho zbroji dopadl kněz.

„Hej,” křičel do tunelu. „Kde jste?”

Alice a já jsme mlčeli.

„Věděl jsem, že stalkerům se nedá věřit!” zahřměl kněz.

A já zase věděl, že se nemůžeme schovávat na věky. A bloudit tmou s tím magorem v zádech mi taky nepřipadalo jako dobrý nápad.

„A vám se snad věřit dá?” odpověděl jsem mu.

„Můžeš věřit tomu, co o nás říká naše pověst,” děsivě se zasmál.

„Ta říká, že všechny buď očistíte a nebo rovnou zabijete!”

Odpovědi jsem se nedočkal. Do kanálu začaly padat zombí. Naštěstí byly jejich těla dost křehký – přesně jak jsem doufal si při dopadu přivodily obrovský zranění nohou, takže se jen plazily a přitahovaly rukama.

Když se ozval první výstřel ze samopalu, vycejtil jsem další šanci. Vykoukl jsem zpoza rohu. Stačilo mi jen sledovat, odkud šlehají plameny.

Vypálil jsem tři rány tím směrem a samopal přestal střílet.

„Takže do zad,” vykašlal umírající kněz. „Zatímco bojuji? Je to tak, lidé zvenčí jsou naprostá a zbabělá zvířata!”

„Historie se neptá jak,” odpověděl jsem lhostejně.

„Dokud s tebou bude ona,” vyhrožoval. „Neskončí hon na tvou mrzkou existenci!”

„Proč je pro vás tak důležitá?” věděl jsem, že Alice nemá žádný náboje a proto jsem si mohl dovolit ten luxus a vyzvídat.

„Ona...” kdybych byl stál u něj, asi bych viděl jak vykašlává spoustu krve. „Je klíč... lék.”

Konečně jsem se odvážil vyndat baterku a rozsvítit ji. Ke knězi ležícímu v kaluži krve se přitahovaly tři mrtvoly.

Ozvalo se několik cvaknutí. Kněz se pokusil zabít, ale neměl náboje.

„Mohl bys?” podíval se na mě s výrazem šteněte.

Necejtil jsem k němu žádnou zvláštní zášť. On by se mě taky pokusil zabít prostě proto, že to tak je – setleři nemají rádi stalkery a rekonkvistador stalkery zabíjí pro setlery. Zvláštní svět.

Rozhodl jsem se mu vyhovět.

V očích měl vděk, když jsem na něj zamířil. Vděk tam zůstal i potom, co jsem stiskl spoušť a mrtvoly mu začaly okusovat lýtka.

Za tři čtvrtě hodiny jsme došli ke kanálu na samém konci města.

„Co uděláš se mnou?” zeptala se Alice, která celou dobu šla přede mnou.

„To bude asi hlavně na tobě.”

„Mám větší cenu živá,” navrhl.

„Bezesporu,” uznal jsem. „Pro někoho, kdo má laboratoř a znalosti. Já nic takového nemám.”

Otočila se na mě založila ruce v bok.

„Nemám žádný zájem na tom, abys umřela.”

„Tam nahoře jsi byl připravený nechat mě chcípnout,” vyčítala mi.

„A pak jsem ti zachránil život.”

„Ale jenom kvůli sobě.”

„A to je jádro celého problému,” byl jsem rád, že mi přihrála na smeč. „Zajímáš mě ve chvíli, kdy jsi v mé cestě. Tam teď nejsi.”

„Takže?”

Povzděchl jsem si.

„Takže já teď vylezu tímhle poklopem,” sáhl jsem za opasek a vytasil druhou devítku. Vyjmul jsem z ní náboje a podal jí Alici. Ta se na mě udiveně podívala.

„Dej mi tu brokovnici,” přikázal jsem jí. Bez otázek jí podala.

„Vylezu tímhle poklopem a hodím ti dolů munici,” navrhl jsem jí řešení. „Pak ti hodím dolů náboje, abys mohla zmizet. Já taky zmizím.”

Neodpověděla. Rozhodl jsem se uplatnit klasický pravidlo, že mlčení znamená souhlas. Vyšpal jsem se nahoru a přesně, jak jsem slíbil, hodil dolů dva zásobníky.

Konečně doma!

Zasedl jsem za stůl a okamžitě si zapálil kamelku. Ještě jednou jsem zkontroloval dveře – všechny zámky zamčený a závora na místě.

Mocně jsem natáhl kouř a otevřel karibské rum. To byla lahoda!

Chvíli jsem si prolistovával paperback s Conanem, ale pak jsem ucítil touhu po úplně jiné literatuře. Sáhl jsem na samé dno krosny a vytáhl pornáče.